

СПРАВА «КРАСНЮК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF KRASNYUK v. UKRAINE)

(заява № 66217/10)

Стислий виклад рішення від 17 грудня 2019 року

У грудні 2006 року заявника було затримано у зв'язку з порушенням щодо нього кримінального провадження за підозрою у заподіянні тяжких тілесних ушкоджень. Наступного дня районний суд обрав заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

У січні 2008 року районний суд визнав заявника винним і обрав йому покарання у виді позбавлення волі на строк вісім років. Апеляційний суд двічі скасовував рішення суду першої інстанції та повертав справу на новий розгляд. Остаточний вирок щодо заявника було постановлено у липні 2011 року. Апеляційний суд 17 квітня 2012 року та пізніше касаційний суди залишили скарги заявника без задоволення, а вирок без змін.

У грудні 2014 року заявника було звільнено після відбуття ним покарання.

До Європейського суду з прав людини заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини (далі — Конвенція) на побутові умови тримання його під вартою та ненадання медичної допомоги в Харківському слідчому ізоляторі (далі — Харківське СІЗО), на умови його перевезення у дні проведення засідань, а також на жорстоке поводження працівників Олексіївської виправної колонії; за пунктом 3 статті 5 Конвенції на тривалість тримання його під вартою під час досудового слідства; за пунктом 1 статті 6 Конвенції на тривалість кримінального провадження щодо нього та за статтею 8 Конвенції на відмову у наданні йому побачень з його цивільною дружиною під час тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявника за статтею 3 Конвенції на неналежні побутові умови тримання його під вартою та ненадання медичної допомоги у Харківському СІЗО, на умови його перевезення у дні судових засідань Європейський суд зазначив, що вони були надто нечіткими, не містили детального і послідовного опису фактів, а також обмежувалися загальними та непослідовними звинуваченнями органів державної влади, які не були підтверджені жодними доказами, та відхилив ці скарги як необґрунтовані відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Щодо скарги заявника на жорстоке поводження працівників Олексіївської виправної колонії Європейський суд зауважив, що заявник не довів, що вичерпав національні засоби юридичного захисту для виправлення вказаної ситуації та відхилив цю скаргу відповідно до пунктів 1 та 4 статті 35 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника на надмірно тривале тримання під вартою під час досудового слідства, Європейський суд вказав, що тримання заявника під вартою

тривало два роки та вісім з половиною місяців, при цьому ані районний, ані апеляційний суди, ухвалюючи рішення про залишення заявника під вартою, не навели жодних підстав для продовження такого тримання та констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

Стосовно скарги заявника на тривалість кримінального провадження у його справі, Європейський дійшов висновку, що тривалість провадження у справі, яка стосувалася лише одного епізоду із загалом беззаперечними фактами і була нескладною, була надмірною та не відповідала вимозі розумного строку. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

Європейський суд, розглянувши скаргу заявника на позбавлення його можливості побачитися з пані Ко. під час тримання під вартою, зазначив, що положення статті 8 повинно бути застосовним до скарги заявника тільки починаючи з 05 липня 2010 року, дня коли заявник подав своє перше клопотання про побачення з пані Ко., і до 17 квітня 2012 року, коли апеляційний суд залишив вирок суду першої інстанції про визнання його винним у інкримінованих йому злочинах. Європейський суд встановив порушення статті 8 Конвенції щодо заявника, оскільки норми законодавства, чинного на момент подій, не визначали з достатньою чіткістю обсяг і спосіб здійснення наданих органам державної влади дискреційних повноважень щодо обмеження побачень затриманих з їхніми родичами чи іншими особами.

Заявник подав низку інших скарг за Конвенцією, проте Європейський суд дійшов висновку, що вони не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією та протоколами до неї, та відхилив їх.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятними скарги щодо тривалості тримання заявника під вартою під час досудового слідства, тривалості кримінального провадження щодо нього, а також обмеження його права на побачення з пані Ко. упродовж періоду з 05 липня 2010 року до 17 квітня 2012 року, а решту скарг у заяві — непринятними;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з тривалістю кримінального провадження щодо заявника;

4. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції у зв'язку з обмеженням права заявника на побачення з пані Ко. упродовж періоду з 05 липня 2010 року до 17 квітня 2012 року;

5. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 2 000 (дві тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 500 (п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.